

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 12. januarja.

—r.— Včerajšnji naš list objavil je novo odločbo visoke nadsodnije v Gradci, s katero se je odvetniku dr. Alfonzu Moschétu v Ljubljani naložilo, da mora slovensko pisan rekurz na nemško preložit, ter ga nemško pisanega v 8 dneh reproducirati. S to novo iznajdbo visokega gospoda Waserja dosega je diskusija o slovenskega jezika pravicah pred sodnimi uradi svoj vrhunec in ako sedaj minister Pražak tega silovitega absolutizma odstranil ne bode, potem v resnici ne vemo, česar naj se nam še zgodi, da bi se vendar jedenkrat obrnil ministrov pogled na naše razmere!

Obstanemo pa tudi, da ne poznamo žalostnejše podobe, kakor jo kaže nadsodnije graške judikatura gledé jezikovnega vprašanja. Denes prepové se vsaka slovenska črka, jutri sprejemajo se slovenske apelacije, slovenski rekurzi; pojuternjem zahteva se še celo nemška prestava glede slovenskih pisem itd.

Skoro se nam vidi, da bomo kmalu stopili v isti čas, ko bode o §. 13. obč. sod. reda ravno toliko interpretacij, kolikor je referentov pri visokej nadsodniji v Gradci, tako, da si bode vsak nadsodnijski svetnik omenjeni paragraf po svoje tolmačil! Koliko raznovrstnih odločb prejeli smo v tem kratkem času, kar je pričel gospod Waser slovenščino preganjati! Kar je jedna odločba sezidala, to podrla je druga, kar je bilo denes pravica, to spremenilo se je čez noč v krivico. Sedaj pa še zadnji ta odlok. Kam ga naj obesimo? Ker odvetnik nij dokazal, da nij nezmožen nemškega jezika, potem je zavezan v imenu stranke vlagati nemške prošnje! Od kedaj, za Boga, sodi se pravica

po zastopnikovej osebi? Od kedaj, imajo stranke več ali menj pravic, če se dajo zastopati po odvetniku? Človek bi vendar menil, da ima vsaka stranka jedne in iste pravice, naj jo uže zastopa odvetnik ali ne.

No pa visoka nadsodnija v Gradci nas je drugače poučila! Od zdaj ima stranka menj pravic, če se dade zastopati po odvetniku! In kaka logika je tu? Ako bi bila stranka v tem slučaju sama vložila svoj rekurz, potem bi ga bila visoka nadsodnija vzprejela, potem bi bila visoka ista nadsodnija §. 13. obč. sod. reda tako tolmačila, da je slovenščina „landes- und gerichtssübliche Sprache.“ Zdaj pa, ko je stranka vzela si advokata, „o katerem se neznanje nemškega je zika trditi ne more,“ zdaj pa je slovenski rekurz dejan v prokletstvo, zdaj je nemščina „izključljivo sodnijski v deželi navadni jezik.“ §. 13. obč. sod. reda ima torej dva obraza: Kadar se stranka sama zastopa, tedaj je tudi slovenščina sodnijski v deželi navadni jezik; kadar pa pošlje stranka advokata v ogenj, tedaj je pa blažena nemščina izključljivo sodnijski v deželi navadni jezik. Ali naj je to resna interpretacija zakona, in ali to sploh ustreza večnim pravnim načelom, če se zakon drugače interpretira tedaj, ko ima stranka svojega advokata, in drugače takrat, ko se oglasi prisodniji brez odvetnika! Odsle nas visoka nadsodnija v Gradci z nikako še tako zavito odločbo raznenadila več ne bode! Kadar pa se bode pisala zgodovina o avstrijske justici, moral bode objektivni zgodovinar spisati posebno poglavje o viteza Waserja nadsodniji v Gradci ter temu poglavju pridejati nekoliko — opazek, o katerih mi denes govoriti nečemo!

Volitev poslanca izmej velikoposestnikov na Českem.

Z Dunaja 10. januarja. [Izv. dop.]

Volitev jednega poslanca iz českega velikega posestva v državno zbornico je uže več časa predmet nemškega in českega časnikarstva. Hitro, ko je grof Fran Thun bil poklican v gospodsko zbornico na mesto svojega umrlega očeta, prinesla je „N. fr. Pr.“ uvođen članek, v katerem je po čudnej sofistik hoteli dokazati, da pristatek ali kompromis, ki sta ga sklopili aprila meseca leta 1879 konservativna in liberalna stranka českih plemenitašev, nij več v moči in sicer zaradi tega ne, ker je po kompromisu izvoljenih 10 poslancev českih vlasteljev pristopilo k avtonomistiškej stranki ter vodi grofu Tasffeju prijazno politiko in ker so isti prijazni Zeit-hammerjevemu predlogu o premembi volilnega reda na Českem. Čudnejše logike nij bilo moč si izmisliti! „N. fr. Pr.“ bila je celo tako drzna, da je veljavnost tacega kompromisa ob sedanjem času imenovala največjo blaznost!

Liberalni vlastelji česki so kmalu potem dogovarjali se, je-li ima kompromis pri bodočej volitvi za nje veljati ali ne. Storili niso nobenega ukrepa temveč zmenili se, da se ima o tem pogovoriti tik pred volitvijo.

Konservativni vlastelji česki imeli so v nedeljo 8. t. m. v Pragi v palači grofa Thuna pogovor o istem predmetu. Vsi držé, da je kompromis sklopljen za 6 let ter da veže obe stranki. Po smrti grofa Mannsfelda se je konservativna stranka strogo držala kompromisa ter volila ustavovernega barona Kučero v državno zbornico.

Konservativni vlastelji česki postavili so potem

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Málovrh.)

Prva knjiga.

IV.

(Dalje.)

Stal je še zmirom poleg okna ter žalostno in ozbiljno premišljeval o svojej vožnji, o nepričakovanej izpremembi svoje usode . . . Petrograd zapustiti mu nij težko delo; zapustil nij ondu ničesa, kar bi mu bilo osobito drago; vrhu tega je vedel, da se do jeseni povrne. Ipak je bil zamišljen; nehoté obšla ga je otožnost.

„Kakšen bodem učitelj!“ si je mislil, „kakšen pedagog“. Skoro da si je sam očital, da je službo prevzel. Takšno očitjanje bilo je krivično! Neždanovljevo znanje zadostovalo je povsem za to službo in kljub njegovim muham ljubili so ga otroci, a tudi on se je rad mej nje pomešal. Žalost, katere se nij ubraniti mogel, proizvirala je iz onega čustva, ki se prebudi v vseh melanholičnih ljudeh, a je veselim značajem, sangvinikom nepoznano. Ti se obratno veselí, da se jim vsakdanje življenje izpremeni, da se rešijo svojih znancev. Neždanov bil

je tako zamišljen, da je začel nevedé svoje misli glasno izraževati.

„Vraga!“ zavpil je glasno, „zdi se mi, da kamim verze delati!“ Šel je od okna proč, in videvši Paklinove rublje, jih v žep utaknil ter jel po sobi sem ter tja hoditi.

„Moral bodem one novce vzeti,“ mislil je sam pri sebi, „katere mi je ta gospod ponudil. Sto rubljev . . . pri presvetlih bratih jih dobodem tudi sto . . . Petdeset rubljev potrebujem, da dolgove plačam, dvajset za svoje potovanje . . . ostalo je za Ostrodumova. — Kar je Paklin dal, gré tudi njemu . . . tudi pri Merkulovu treba bode poskusiti, če se kaj dobođe . . .“

Ko je še to računal, prišle so mu prejšnje misli zopet na pamet. Ves zamišljen obstal je najedenkrat in oči v stran uprl . . . tipal z rokama in iz miznice izvlekel povsem popisan sešitek . . .

Vsedel se je na stol, a še vedno v stran gledal. Vzel je pero v roko in tiho mrmrajoč in gladeč si lase, začel pisati vrstico za vrstico ter tu ter tam kaj izbrisal.

Vrata so se polahkoma odprla in glava Mažurine se je prikazala. Neždanov je nij opazil, ter naprej delal. Dolgo in pazljivo motrilo ga je dekle in potem oditi hotelo . . . kar jo opazi Neždanov,

vrže jezno sešitek v miznico in vzklikne nezadovoljno: „Ah, vi ste prišli!“

Zdaj se le vstopila je Mažurina v sobo.

„Ostrodumov me je poslal,“ je rekla, „da vas povprašam, kdaj se morejo novci dobiti. Ako jih še denes preskrbite, mogla bi nocoj odpotovati.“

„Denes je to nemogoče,“ odgovoril je Neždanov ter čelo nagrbančil; „pridite jutri.“

„O katerej uri?“

„Okolo dveh.“

„Dobro.“

Mažurina stala je nekoliko trenutkov molčé, potem pak Neždanovu roko ponudila:

„Mislim, da sem vas motila, oprostite. Da, . . . ker odpotujem . . . kdo zna, ali se še kdaj vidiva, hotela . . . sem se od vas posloviti . . .“

Neždanov stisnil jej je rudeče in mrzle prste.

„Vi ste onega gospoda videli,“ povzel je besedo; „pogodila sva se. Jaz grem k njemu za domačega učitelja. Njegovo posestvo je v S. guberniji blizu mesta.“

Vesel smeh prešinil je obraz Mažurini.

„Blizu S-a? Potem se morda še vidiva. Morda nas ravno tja pošljejo.“ Mažurina je vzdihnila. „Ah, Aleksej Dimitrič . . .“

„Kaj je?“ vprašal je Neždanov. Mažurina izgledala je zopet ozbiljno, jako ozbiljno.

za kandidata v državno zbornico kneza Ferdinanda Lobkovic, storjen bil je tudi ukrep, da se ima napraviti proglas ter vzbuditi živa agitacija za konservativnega kandidata. Za slučaj, ko bi liberalni vlastelji na Českem prelomili kompromis, poda se konservativna stranka srčno v boj proti ustavovernim vlasteljem. Ona ima nekaj nade do zmage, ker so se razmere za konservativne česke vlastelje precej izboljšale.

Vpraša se, je-li je eden sedež v državni zbornici res tolike važnosti, da se za to volitev zanima cela Avstrija?

Ustvaritelju naše ustave, gosp. vitezu Schmerlingu gre zasluga, da zadeva o volilni skupini českih vlasteljev (velikoposestnikov), ki bi inače bila prav neznatna, vleče toliko pozornosti na-se. Človek je lahko pristaš volilnih skupin, a v tem slučaju mora biti velik nasprotnik tacemu zistemu. Tu stojita si nasproti dve veliki politični stranki, ki so inače v vseh evropskih državah složne! Povsod boré se v trdnj zvezi proti puhlemu židovskemu liberalizmu, povsod so vlastelji najtrdnjše stebri za prestole in vero radi zelo naravnih uzrokov!

Da, česko plemstvo stoji si nasproti v dveh raznih taborih. Ustavovercem je vodja knez Karlos Auersperg, konservativci pa sledé dvema vrstama knezov Schwarzenbergov. Obe stranki si domišljujeta, da služita državi in cesarju. A vender kakov je mej njima razloček!

Schwarzenbergi in ž njimi združeni konservativni plemenitaši gojé stare tradicije zgodovinskega plemstva, a knez Karlos Auersperg stoji na čelu židovskemu liberalizmu, skruniteljem pravic narodovih, večnim hujskačem avstrijskih narodov!

In kaj je poslednji namen temu liberalizmu? Da ustvari v Evropi univerzalno republiko, a preje strmoglavji cesarjem in kraljem prestole ter odpravi v ljudstvu vero! Tako dejal je Bismark!

Kdor se spomina, kako so ustavoverni poslanci ob priliki razprave o českem vseučilišči prelomili svojo častno besedo, lahko uvidi, da istim ljudem ne bode delalo preglavice, razdreti kompromis!

Vladi je vsled onega kompromisa nastala stalna in trdna večina v državni zbornici, zato delajo zdanje vlade nasprotniki z vsemi silami, da upropastijo kompromis, ki je po njih mislih spravil ustavoverce ob vlado!

Upanje je še, da se bode vsled cesarjevih besedij o „fakcijski opoziciji“ marsikateri plemenitaš v ustavovernem taboru vzdramil! In morda vlada sama stori nenadoma korak, ki bode v prid konservativnim českim velikim posestnikom!

Ako pa bi pri bodočji volitvi res zmagal ustavoverec, potem naj vlada skrbi, da kmalu odstrani

veliko krivico Schmerlingovega volilnega reda, ki tlači kot mōra avstrijsko misleči del Avstrije!

P.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. januarja.

Prihodnja seja **državnega zbora** bode v petek dné 20. januarja ob 11. uri dopoludne. Na dnevnem redu bodo poročila legitimacijskega odseka o volitvah nekaterih poslancev, poročila budgetnega odseka in justičnega odseka. — Čuje se, da bode v sejo **gospodske zbornice**, ko se bode obravnavalo vprašanje o českem gledališči, poslala vlada zastopnika, da razjasni stališče vlade o tem vprašanju.

V 20. dan t. m. snide se državni zbor in **le-vičarski** listi skušajo uže zdaj svoje verne navdušiti, da ne omagajo v boji, marveč delajo kakor Demostenes, Cicero, Pitt in Lamartine. A ta njihova govornica je tako pohlevna, nikjer več prejšnje samosvesti — težko leže na levice besede presvetlega vladarja. Mnogo poslancev od levice, kakor se poroča, misli izstopiti, ali pa se bodo prav zmerno držali. In „D. Ztg.“, katera vedno vé toliko povedati o moči levice, denes milo jadikuje in konec dolgega članka pristašem v spomin kliče sentenco: „In deiner Brust sind deines Schicksals Sterne“. Levica uničila se je sama.

Tržaški poslanec Rabl izjavlja v „Triester Zeitung“: „Uzrok, kateri me je do odstopa napotil, je tak, da popolnem izločuje zopetno kandidaturu“. Da bi le mož ostal pri teh besedah, to bi bil najmodrejši korak, kar jih je storil v svojem življenju.

V **Dalmaciji** se pošilja vedno več vojnih čet. Do zdaj so ali uže na poti tja doli, ali pa so dobili povelje oditi lovski bataljoni št. 2, 13, 34, 36; peš polki št. 3 (v Hercegovino), 26, 35, 43, 67 in 79; jedna baterija 12. poljskega artilerijskega polka in jedna kompanija 7. artilerijskega regimeta. Poleg teh se bodo v akcijo poslali uže zdaj tam nastavljeni peš polki št. 14, 16 in 22 in lovska bataljona št. 20 in 24.

Vnanje države.

Veliki knez **ruski** Konstantin pisal je prejšnjemu ministru Golovinu pismo, v katerem jemlje od njega slovo, poudarjajoč, da se pač težko kedaj vrne še v Rusijo; Francija, pravi, da je postala njegova druga domovina. On da je vse zveze z domovino pretrgal. Njegov položaj zdanjemu caru nasproti je bil neznosen, a on priznava, da je bil tega sam kriv. Jedna teh krivd je, kakor poroča v pismu, da je bil v prevelikem prijateljstvu z radikalno stranko, — a ne z nihilisti — katero pa je zopet razdril; tudi je morda kot predsednik komisije za oproščenje kmetov in v preprih mej kmeti in posestniki se nagibal preveč na stran slednjih. On pa odločno odbija sumajo, da je v zvezi z nihilisti.

V **Rumunski** vzbudila se je zopet živa agitacija proti židom. Vlada uporablja vsa mogoča sredstva, da bi izgrede zaprečila.

Iz **Sofije** se poroča, da se bode v kratkem razglasil ukaz o imenovanji novih udov državnega

sveta. Bivši minister Cankov imenoval se bode baje udom kasacijskega dvora.

Poročali smo uže, kako sodbo so izrekli angleški listi o razglasu nemškega cesarja, naj denes torej navedemo, kaj piše **francoski** list o tem. „Republique française“ piše: „Razglas cesarja Viljema vzbuja v političnih krogih senzacijo, katera se nam zdi opravičena. Brez dvojbe cesar z vojno lahko pogreša sodelovanje parlamenta. Potem mora tej armadi zadostenje dati. Posledice se lahko uvidijo, in če se ta skrivnostni dogodjaj s skrivnostnim postopanjem Nemčije v Carigradu in v Rimu primerja; če se spominamo položaja, v kateri je republika našo diplomacijo in vojno pripravila — opazili bomo na obzorji več, kakor pa „črne pike“. Te besede imajo skoro toliko pomeniti, da v Nemški ne bode prej miru, dokler se ta ne napravi z orožjem; zaradi tega pa se mora Francija uže zdaj pripraviti.

Znano je, da so v slednjem času vsi listi mnogo pisali o **papeštvu** in ti časnikarski glasovi so čudne čute in zavesti izbudili pri Italijanih. „Dritto“ piše in prav toplo priporoča, naj se kolikor mogoče hitro utrdi Rim, da se ne zgodi, da Roma deliberante Saguntum periti. Iz vsega tega članka se posnema, da Italijanom polni srce nekov strah.

Nemčija baje namerava postaviti stalnega zastopnika svojega v Vatikanu in sicer naj bi ta mož bil dr. Busch. To je zopet jedno znamenje več, da se Nemčija nagiba proti Vatikanu.

V **nemškem** državnem zboru govoril je poslanec Windhorst za odpravo majniških zakonov. Dejal je, da se stvari, kakor se kaže sicer na boljše obračajo, a rane kulturnega boja še vedno krvave.

Iz **Kajire** se poroča, da se je razburjenost nekoliko poglobila. Vlada bode v odgovoru na francosko in angleško kolektivno noto se zahvalno izrazila in dala zagotovilo, da se nij bati družih nemirov.

Turčija pomnožuje svoje vojne čete v severni Afriki. Francoski listi ostro obsojajo to postopanje turške vlade in pravijo, da Turčija hoče v severni Afriki zbrati vse muzelmauske elemente in potem planiti nad Francoze.

Dopisi.

Iz Ljubijane 11. januarja. [Izv. dop.] Od nekdanj se smatrajo pregovori kot izraz narodne modrosti, narodnega dovtipa. S kratkimi, a tehtnimi besedami pove kratek pregovor več, nego marsikateri omikanec z mnogimi stavki, in vsikdar pravo pogodi. Če trdi na primer naš prostak: „S tujo roko je lahko gade loviti“, je pomeu tega stavka takoj vsakemu jasen, celo našim mestnim očetom, oziroma večini mestnega zbora, katera se tega vrlo pripravnega, a ne posebno pogumnega načela poslužuje dejanski. Kakor smo namreč čitali o zadnji seji mestnega zbora ljubljanskega, nameravajo prodati „kresijsko poslopje“, da si temu nij pametnega niti praktičnega razloga. Čemu staviti na prodaj to hišo, stoječo na najugodnejšem in jako frekventnem prostoru? Če ne donaja dovolj dohodka, naj se povišajo najemnine in gotovo se bode iz nje

„Nič! — Zdrav stvujte! Nič!“

Še jedenkrat stisnila mu je roko, potem pa brzo odšla.

„Da, da,“ mislil si je Neždanov, „v vsem Petrogradu me nihče tako rad nijma, nego ta čudna ženska! Ta pot me je pa motila . . . toda prav je, prav!“

V jutro družega dne šel je Neždanov v mestno stanovanje gospoda Sipjagina. Ta je bil v luksurijsnem svojem kabinetu, katerega ameublement se je slagal s častjo liberalnega državnika. Na kolo salnej mizi ležala je gromada nepotrebne papirja v največjem redu, a poleg tega velikansk nož za rezanje papirja. Tu sprovel je Neždanov celo uro, vzprejel naposled svojih sto rubljev, ter se deset dni kesneje — oni isti Neždanov! — z onim istim liberalnim in modrim državnikom v posebnem kupcu prvega reda — po Nikolajскеj železnici proti Moskvi peljal. —

V.

V salonu velike, kamnene hiše s stolpiči in grško fasado, katero je še oče Sipjaginov, znan agronom in „zobni zdravnik“ sezidal, čakala je nečega dne Valentina Mihajlovna, soproga Sipjagina, jako lepa dama prihod svojega moža. Vse v sobi svedočilo je, da je bil oni, ki jo je uredil, res estetično naobražen. Vse je bilo prijetno, — začeni od

mnogobojnih ali lepih kreton tapet in draperij do različnih malih na etažerah in mizah ležečih malenkostij, narejenih iz bronca, porcelana ali kristala. Vse se je harmonično zlagalo, skozi široko odprta okna sijali so žarki toplega solnca. Zrak v salonu napolnen z duhom rož, katerih je bilo vse polno v sobi, se je rahlo gibal, ako je iz vrta tamkaj se v listji podeči veter tudi v sobo pihnil.

Bila je to krasna podoba! In hišna gospa, Valentina Mihajlovna! Ona završila je to sliko, ter jej je bila duša. Brhka osoba, visoke rasti, kakšnih trideset let stara, s temnoplavimi lasmi, istobojnim obrazom, spominajočim na črte sikstinske madone, in divnimi žametnimi očmi! Nekoliko predebela ustna bila so prebleda, ramena previsoka, roke prevelike. Vender bi pa vsak, kdor bi jo bil videl, ako je po sobi hodila, ako je brhko, visoko svoje telo sklonila nad rožami, ako je kakšno kitajsko vazo premaknila ali si pred zrcalom lase popravljala — vsak bi bil gotovo vzkliknil — tiho ali celo glasno, — da krasnejše ženske še nikedar nij videl!

Lep, kodrolas deček, kakšnih devet let star, v škotskej noši, z golimi nogami in pomadiziranimi lasmi, pritekel je hitro v sobo, a videvši Valentino Mihajlovno, se prestrašeno ustavil.

„No, Kolja, kaj hočeš?“ ga je ona vprašala. Tudi nje glas je bil žameten kakor očesi.

„Veš, mama,“ začel je deček v zadregi, „teta me pošlje, da jej rožic prinesem . . . za nje sobo, ona tam nobenih nijma . . .“

Valentina Mihajlovna prišla je svojega sinka za brado in mu pomadizirano glavo privzdignila, da mu vidi v oči.

„Reci ti teti, naj k vrtarju po rože pošlje . . . Te tukaj so moje . . . Jaz ne dopuščam, da se od tu proč nesó. Reci jej, da ne trpim, ako se kdo ne ravna po onem redu, ki sem ga jaz uvela. Ali bodeš znal to, kar sem ti naročila, ponavljati?“

„Znal bodem . . .“ rekel je dečko.

„No, poskusi.“

„Rekel bodem . . . rekel bodem . . . da ti rož ne daš.“

Valentina Mihajlovna se je glasno zasmijala. Tudi nje smeh je bil mehak.

„Vidim, da se tebi še nič naročiti ne more. Dobro, reci jej, kar ti pride na pamet.“

Deček poljubil je svoje majki roko, na katerej se je mnogo prstanov svetilo, ter brzo pete pobrusil.

Mati sledila mu je z očmi, potem pak vzdihnila nehoté, ter pristopila k pozlačenemu ptičniku, v katerem je majhena, zelena papiga skakala.

(Dalje prih.)

dobilo še več, nego zdaj. Gospoda, ki je hotela nekdanjo po vsej sili kupiti „kolizejsko galéjo“ in tako uiniti gosp. Withalmu nepotrebno uslugo, isto gospodo srbi danes omenjeno poslopje in ker s kupom nij šlo, lotili so se prodaje, da bi človek nehoté mislil, da se vse to protislovje suče o kakej — proviziji. Vsaj g. Withalm bi nikakor ne bil nevoljen, da se je posrečila kupčija, še celo zahvalil bi se bil, ker se bode prej ali slej v Ljubljani gotovo moralo misliti na to, kako se ne baš romantična jama kolizejska zasuje in planira svet. — Gospod poročevalec je sicer javil, da se sedaj o prodaji stoprav razpravlja, da prodaja še nij sklenena niti nujna, pa zakaj sploh razpravljati in pogajati se, če je večina prebivalstva temu namenu nasprotna in zakaj prodajati hišo, katere dohodki so namenjeni obubožanim meščanom. Gledé slednjih mi je neki znanec trdil, da se ne deli podpora vsacemu jednako, marveč, da se jemlje ozir na narodnost, na politično preteklost, kar pa ne verujem, to bi bilo uže preveč, to bi bilo krivično, tega uže leseni meč ne pripušča, kateri se časih steza od rotovža v zrak. Prebivalstvo našega mesta naj bi odločno protestovalo proti omenjeni prodaji, mestni očetje pa naj bi to zadevo tudi opustili, sicer jim res gre pridevek, katerega je izumil moj hudomušni prijatelj: Realitäten-Verkehrs-Bureau!

Iz Sodražice 8. januarja. [Izviren dop.] Dragi „Narode“! Ali še veš, kje je Sodražica? Daleč nekje tam pri Ribnici, veliko milj proti zahodu od Ljubljane. Jedino ta silna oddaljenost od tebe je uzrok, da te ne doseže nikakršen glas iz našega kraja. Ko bi se ne mogel vzdikavati na to daljavo, bi si radi najinega nepoznanja še ne upal nadlegovati te.

A otozen sem in rad bi nekoliko odložil poživši tebi svoje težave.

Kadar prebiram tvoje liste, nahajam dokaj povoljnih poročil o narodnem pokretu Slovencev. Povsod se kaže veselo in napredno gibanje mej rojaci, da se srce rodoljuba kar zradosti, spoznavši koli globoko se je ideja slovenska uže ukoreninila pri našem ljudstvu. Tu čitam poročilo o ustanovitvi čitalnice ali bralnega društva, tam zopet o cvetočem delovanju uže obstoječih, o ustanovitvi toliko važnih posojilnic itd., kar nam je živ dokaz, da je narod spoznal potrebo in korist takih naprav in da se jih z veseljem poslužuje, ter da one uspešno delujejo. Narod se zaveda in izobražuje, in to je veliko, kajti „kroz svetlo slobodi“. Kolikor bolj razveseljujoč pa je ogled po domovini, toliko bolj mora rodoljuba zaboleti srce, ako se ozre po obližji in najde svoje sosede speče ali k večjemu — dremajoče. Tako je pri nas. Drugod navdušenost za narodno stvar — tu mlačnost, tam požrtovalnost — tu gola sebičnost, tam sloga — tu razpor: nij-li to žalostno? In še žalostnejše je, ker nam kaže pogled v nedavno preteklost, da je bilo nekelej tudi pri nas vse bolje, da smo tudi mi smeli ponosno reči: Tudi mi smo, in kažemo, da smo sini Slave. Pred 12 leti bilo je osnovano pri nas bralno društvo in razcvelo se je v kratkem, da je bilo veselje; smeli smo gojiti nado, da se bode kedaj prištevala naša občina najodličnejšim slovenskim. Toda, žali bože! kmalu se je pokazalo, da smo Slovani, po naših pradedih podedovanim, grehom — nesložnostjo; nastal je razpor in društvo je malone razpalo po kratkem razcvitanju, predno je moglo obrodititi sad.

Za obstanek društva gre zahvala nekaterim značajnim možem, kateri so si dali besedo, da ga nikakor ne prepuste razpadu. Slabo stanje društva moramo pa zato bolj obžalovati, ker so je za krivili možje, od katerih bi se bilo smelo ono nadejati ravno najkrepkejše podpore. In kaj je uzrok njihovemu obnašanju? Kolikor so mi znane razmere, smem trditi, da se je nesloga k nam prikradla vsled malenkostnih zasobnih interesov.

Dragi mi sosedje! Otresite se malomarnosti, ki je toliko pogubna — kakor vam kaže tukajšnje bralno društvo. Čemu razpor in mržnja! Saj vender nij nobeden mej vami nasprotnik narodne stvari. Velmoži občine! pokažite ljudstvu, kaj mu je storiti, da se samo okoristi. Žal, da vam je več do

malenkostnih osebnih koristi nego do narodne reči. Svobodno tekmuje me seboj pri poljedelstvu, kupčiji in obrtniji in skušajte drug drugega nadkriliti, a kadar gre za narod, za domovino, prejenjajte biti poljedelci, trgovci in obrtniki, ter pokažite, da je vsak to kar drugi — Slovenec, rodoljub! Potem se bodo stvari pri nas kmalu zopet na bolje obrnile. —c.

Z Gorenjskega 11. januarja. [Izv. dop.] „Slovenski Narod“ grajal je uže mnogokrat župane po Slovenskem, ki dopisujejo okrajnim glavarstvom nemški, a spravijo v teh dopisih take kolobocije vkup, da se mora okrajni glavar sam sramovati takih dopisov, ako je mož še tako ljut sovražnik vsakej slovenskej črkici. Objavili so se uže večkrat taki v švedrastej nemščini pisani dopisi. Naj sledi tudi tu dopis nekega župana na okrajno glavarstvo v K. Glasi se tako-le: „Es ist bestätigt, das der Fr. K. gebürtig aus M. richtig jetzt mehrmals herum auf die Mädchen nährt und hat jetzt schon zweimal auf die Mina T. gelaufen und weisst man nicht was mit die Mädchen thun möchte“.

Župani, kaj se silite pisati nemški, ako ne znate; pustite uže vender jedenkrat tisto ostudno klečeplazje; saj ste prosti, neodvisni možje, in ako imate vse stvari v redu, nij se vam treba z nemščino uklanjati okrajnemu glavarju, niti najmanjše mržnje nijma vam kazati zaradi slovenskega dopisovanja. Dopisujte uradom sploh le slovenski; ako tudi pravilno ne pišete, take kolobocije v svojem materinem jeziku gotovo ne boste povedali, kakor se to godi v tujem, vam večinoma neumljivem jeziku.

Iz Idrije 10. januarja. [Izv. dop.] Kakor vsako leto, tako je tudi letos imelo tukajšnje pogrebno društvo sv. Jožefa pod predsedništvom gospoda Val. Trevna svoj letni občni zbor na sv. treh kraljev dan.

Z veseljem moremo očitno pripoznati, da to društvo kaj lepo napreduje, tako mu je tudi to leto 293 novih družabnikov pristopilo. Vseh živčih družabnikov šteje zdaj društvo 1630, to je 684 moških in 946 ženskih.

Pretečeno leto je umrlo 43 družabnikov in 44 njihovih otrok. Dasiravno je društvo imelo pretečeno leto 2310 gld. 97 kr. stroškov, se je vender družbena blagajnica to leto za 1189 gld. 20 kr. pomnožila, ona uže zdaj šteje 10.304 gld. 84 kr. svojega v 11 letih prihranjenega premoženja, katero ima v hranilnici, v državnih obligacijah in v inventaru naloženo.

Odboru se je hvala izrekla za njegovo neutrudljivo delovanje ter je tudi zanaprej nespremenjen ostal.

Jaz moram pa tudi letos svojo srčno željo ponoviti, da bi se po vseh krajih naše mile domovine jednake družbe ustanovile, ker te bi sčasoma postale prave deželanske banke, ako se bode z njimi varčno gospodarilo, ker Bog takim dobrodušnim napravam gotovo tudi svojega blagoslova ne krati!

Pri čitalničnem občnem zboru 18. decembra 1881 je bil dozdani odbor zopet jednoglasno voljen.

Naša čitalnica je na sv. Štefana dan napravila jako lepo veselico z veselo igro „Ravni pot, najboljši pot“, katera se je jako izvrstno predstavljala, naloge so bile vse v resnici v prav spretnih rokah.

Tudi na Silvestrov večer smo se v čitalnici jako prijazno zabavali.

Naša čitalnica vedno lepo napreduje, novi družabniki jej vedno pristopajo, odbor pa po svoji moči skrbi za priredbo zabavnih večerov, tako se uže zdaj pripravlja za Vodnikov spomin, katerega namerava dne 5. februarja obhajati.

Ker je naša čitalnica zdaj v lepših prostorih, nego kdaj, se je tudi gledališčni oder prenovil in razširil, tako rekoč nov napravil, katerega, kakor se vidi, naš obširno po Slovenskem znani umetnik gosp. J. Tavčar jako vkusno izdeluje, kar se bode tako kmalu pokazalo.

Z Dunaja 9. januarja. [Izv. dop.] Na mestu, kjer zdaj še stoje razvaline pogorelega gledališča na Ringu, sezidati se ima poslopje s kapelo za dobrodejne namene. V kapeli se ima na večne čase na dan katastrofe t. j. 8. decembra opravljati služba božja za unesrečene. Tako glasi cesarjevo

pismo na ministra grofa Taaffeja; ta čin vodi trajen izraz cesarjevega sočutja o tugi, ki jo je prouzročila imenovana nesreča. V ta namen daroval je cesar iz zasobne blagajne jeden milijon forintov, od kojih je pol milijona uže nakazanih.

Dunajski listi objavljajoč to pismo, izrazili so največjo hvalo o cesarjevi darežljivosti.

„Fremdenblatt“ nasprotuje senzacijsnim vestim nekaterih listov, ki so trdili, da se je v ministerskem posvetovanju zaključilo, da se ima Črna Gora pozvati, da ob svoji meji napravi vojaški kordon proti Krivošijanskim in Hercegovinskim ustasem. Črna Gora je ta uže iz lastnega nagiba storila. „Fremdenblatt“ tudi trdi, da pri posvetovanjih nij bilo govora ob osvojenji Bosne in Hercegovine; list tudi zanika, da bi se sploh bilo razpravljalo o katerih zmenah upravno-političnem ali politično-upravnem oziru posedenih dežel napram Avstriji. Pač pa je ministerski svet zaključil, da se ima vojaška postava izvesti v celej Dalmaciji, in bodočo spomlad tudi o Bosni in Hercegovini. Pri tem postopalo se bode brezozirno. Pokazati je treba upornikom, da je Avstrija velevlast, ki s seboj ne da igrati.

Položaj na jugu smatra se v vojaških in višjih krogih za zelo resen. Bojé se, da bi iz neznatnega upora ne nastale večje zmešnjave na spomlad.

Domače stvari.

— (Tržaška razstava) izpala bode po zdanjih pripravah soditi jako sijajno. Po vseh deželah ustanovili so se odbori za razstavo in jako marljivo delujejo. Cesar in cesarjevič Rudolf baje tudi pošljeta v to razstavo mnogo izdelkov umetne obrtnije iz dvornega muzeja.

— (Iz Trsta) se nam piše 11. t. m.: Mil. škof Jurij Dobrila, kateri je uže bil iz postelje vstal, del navadnih opravil oskrboval in ljudi na obisk sprejemal, — je te dni nagloma zopet hudo zbolel, in stanje njegovo je tako, da se je za življenje bati. Denes se je dal znova prevideti s sv. zakramenti. —

— (Čitalnica v Loži) napravi v dan 2. februarja sijajno besedo v spomin Vodniku, h kateri pričakujejo tudi gostov iz Hrvatske, namreč iz Čubra in okolice.

— (Bralno društvo v Sodražici) imelo je 6. t. m. svoj 13. letni zbor s sledečim poslovnim redom: 1.) Poročilo predsednikovo; 2.) poročilo blagajnikovo; 3.) volitev novega odbora, kateri je tako sestavljen: Predsednik g. Jurij Drobič, blagajnik, Ivan Šega, tajnik in knjižničar g. Fran Ivanec.

— (Iz Kamnika) 10. jan. nam je došel list, kateremu posnamemo, da je bila veselica preteklo nedeljo sijajna, podobna „kometu na obzorji narodnega našega življenja.“ Predstavljala se je igra „Štempihar mlajši“, katera je vzbudila občo pohvalo. Posebno priznanje si je pridobil g. Pajman, ki je nastopil v nalogi Debeljaka. Gosp. dr. Samec pa je s svojimi pevci, kateri so se le malo časa urili, občinstvo iznenadil v besede pravem pomenu, kajti najlepši zbori domači peli so se krepko in izvrstno. — Po besednem delu bil je posebno živahen ples in splošna izborna zabava, katero je baje kalilo le nemško narekovanje kadrilje, kar je gotovo breztahtno in nepotrebno. — (Konec dopisa ne moremo niti posneti niti ponatisniti, ker je nekako diplomatično nejasen. Govori o nekem ptičku „Primojduš“, kateremu se je pridruževalo celo gnezdo manjših in večjih ter da se je ta „Primojduš“ prav krepko glasil. Gosp. dopisnik naj izvoli v bodoče pisati razločneje).

— (Zakotni listič), organ faktijozne opozicije na Kranjskem, iznašel je novo reklamo. Dá si namreč pisati v Wr. Allg. Ztg., da uže nekaj dnij hodijo dunajski pismonoši v hiše ter nagovarjajo ljudi, naj bi omenjeni listič opustili. Čitali smo uže mnogo ameriških humbug-reklam, a kaj tacega še ne, to presega celo glasovitega Barnuma.

— (Za kmetovalce!) Kmetijska družba naznanja, da naj se oni kmetovalci, ki si žele kupiti seme ruskega lanu, oglasijo vsaj do Svečnice.

— (Iz seje družbe kmetijske,) ki je bila preteklo nedeljo 8. dne t. m., poročajo „Novice“: Došlo je nekaj prošelj zarad prodaje plemene živine, katera bila je na dražbi kmetijske družbe kupljena, pa nij več za plemo. — Prošnja nekega društvenika, pogorelca, da bi mu družba brezplačno dala škoporeznico, nij se mogla uslišati, ker družba nijma škoporeznice odveč in tudi ne denarne zaloge v ta namen. — Naznanilo vladino, da je imenovala gosp. E. Kramarja popotnega učitelja za poljedelstvo na Kranjskem ter vabilo, predložiti jej načrt instrukcije za nj, odda se v poročanje glavnemu odseku z nalogom, da naj se v instrukciji ozira na to, da bo popotni učitelj predaval tudi v Ljubljani, tako, da bo moč udeležiti se pouka tudi bogoslovcem in učiteljskim pripravnikom. — Po nasvetu dr. Poklukarja sklone se tudi, za to naši deželi veljavno imenovanje v imenu poljedelcev c. kr. vladi izreči gorko zahvalo kmetijske družbe. — Gospod podpredsednik J. Sevnig ter poleg njega gospod vitez Gutmannsthal in g. P. Lassnik naprosijo se, kmetijsko družbo zastopati pri svečanosti 100letnega rojstnega dne pokojnega pokrovitelja našega kmetijstva, nadvojvode Janeza, katero praznuje v Gradci 19. in 20. t. m. kmetijska družba štajerska. — Sklene se službo tajnikovo razpisati z obrokom do 31. marcija t. l. Vprašanju deželnega odbora, ali bi bila koristna postava, kakeršno ima česka dežela, zarad pokončevanja plevela „žide“ mej delje — se pritrdi, posebno, ako bi se postava res izvrševala. — Prošnja nekega učitelja za podporo, da napravi čebelnjak, priporoči se deželniemu šolskemu svetu. — Zastopnika društva pri letošnjem shodu gozdarjev na Dunaji sklone se naprositi g. državnega poslanca V. Pfeiferja. — Naznani se izdajanje ministerstva zarad kolekovanja obrtnih računov, kateri se predlagajo oblastnjim; po tem so po vsem koleka prosti vsi taki računi do svote 10 gld. pa se imajo kolekovati z računskim kolekom 1—5 krajc. in na to še kolekovati pobotnica s kolekom od pobotnic. — Gosp. misijonarju V. Lahu v Bosni sklone se priskrbeti po pol litra hruševih in jabolčnih pešak. — Druga prošnja iz Bohinja za smrekove rastike odstopi se g. gozdnemu nadzorniku. — V družbo sprejmejo se gg. popotni učitelj E. Kramar in posestnik Dežman iz radovljiške podružnice.

— (Iz Istre) nam piše prijatelj našemu listu, da tamošnjim učiteljem pošiljajo brezplačno iredentovci časnike „L'Independence“, Triesterco i. t. d., v kojih se psujejo Avstriji udani istrski Slovani in naš jezik, in se slavi jezik italijanski kot za judsko šolo in praktično življenje jedino in izključljivo sposobnim (unicamente ed esclusivamente). Slovani v Istri pa se smatrajo za tujce. Mi gg. učiteljem svetujemo, da budé narodno zavest, narodni ponos mej prostim norodom, kateremu naj bodo sami izpodbujajoč vzgled.

Razne vesti.

* (Česko društvo „Matica skolska“) šteje koncem novembra p. l. 40 ustanovnikov, 376 pravih, 568 podpirajočih in 5737 delujočih udov. Temeljni kapital znaša 32.225 gld. 94 kr.; na razpolaganje je 27.571 gld. 34 kr. Vplačalo se je do sedaj 77.052 gld. 34 kr. To jedva najst mesecev obstoječe društvo ustanovilo jo v Prahatci tri-razredno ljudsko šolo s 103 otroci, v Reichenbergu (Liberci) šolo v dveh oddelkih s 149 otroci in jednorazredno ljudsko šolo v dveh oddelkih s 121 otroci, v Brnu šolo v dveh oddelkih s 168 otroci, v Niršovu šolo z 68 otroci. To je izdatno delovanje in posnemanja vredno. Kaj pomaga bolestni klic: „Zatirajo nas!“, če držimo roke križem in se krepko ne branimo.

* (Zdrava občina) V Mündringu, vasi na Spodnjeavstrijskem je dotični župnik o priliki novoletne pridige občanov naznanil, da leta 1881 nij zapel mrtvaški zvon, tedaj nij nobenega smrti pokosila. Redka prikazen.

* (Anton Rubinstein) veleslavni skladatelj in še slavniji pianist, rodod Rus, naznanja, da priredi začetkom februarja zadnje tri koncerte v Parizu ter da pozneje gre v pokoj, kar mu je tem laglje, ker je uže večkratni milijonar.

— (Gabelsbergerjevo hitropisje) je v minolem letu jako napredovalo. Iz statističnega

izkaza vseh dežel je razvidno, da se je v tej umetnosti izurilo 22.348 gospodov in 1088 gospodičin, in sicer jih spada na Avstrijsko 8112, na Saksonsko 4713, na Bavarsko 4141 itd. Število šol, v kojih se poučuje Gabelsbergerjevo hitropisje, znaša 383, društev v tej stroki je 357 in sicer 29, ki ne spadajo pod Nemčijo.

* (Šestprstna družina) živi v nekem mestu na otoku Jamajka, uže 4 generacije so tako ustvarjene bile. Šesti prst je jednak malemu prstu, ima dva člena in dobro upodobljeni nohet.

* (Za stare device!) Kje je najboljša priložnost njeznemu spolu dana, se omožiti? — V Ameriki! — kajti v tej blagoslovljenej deželi je 900.000 oseb moškega spola več, nego ženskega. Chance, enakomisleče, ljubeče srce najti, so tedaj v Zjedinjenih državah mnogo boljše, ko pri nas, kjer sta si oba spola numerično zelo jednaka.

* (Velikansk sod.) V Frankfurtu na Majni je na razstavi iz gališkega hrastovega lesa videti, z desetimi železnimi obroči obdani, 3 metre visoki sod, ki obsega okolo 15000 litrov. Prednji del je lepo okinčan ter je na njem izrezan Frankfurtni orel ovi-z grozdi in trtami, okolo njega so kupine predstavljat joče trgateg, vinski klet in vinsko poskušnjo.

Javna zahvala.

Slavni deželni zbor blagovolil je votirati „Glasbene Matici“ v podporo 100 gld., katere je ta mesec resnično prejela. Za ta blagodušni dar izreka podpisani odbor najpristrčnejšo zahvalo.

V Ljubljani, dné 12. januarja 1882.

Odbor „Glasbene Matice“.

Umrlí so v Ljubljani:

10. januarja: Jožefa Bobek, šivilja, 57 let, sv. Petra cesta št. 37, za vodenico. — Marija Treun, moka-jeva hči, 15 mes., Reber št. 3, za bronchitis.

V deželnej bolnici:
9. januarja: Marija Križnar, paznika pri železnici vdova, 52 let, za črevesnim katarom.

10. januarja: Antonija Sotler, oskrbnika vdova, 71 let, za marazmom. — Jožef Kožar, čevljar, 17 let, za meningitisom.

Dunajska borza

dné 12. januarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	77	gld.	10	kr.
Enotni državni dolg v srebru	78	"	15	"
Zlata renta	94	"	50	"
1860 državno posojilo	132	"	75	"
Akcije narodne banke	844	"	—	"
Kreditne akcije	334	"	—	"
London	119	"	50	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	9	"	45 1/2	"
C. kr. cekini	5	"	60	"
Državne marke	58	"	40	"

Stanovanje

— vse prvo nadstropje: 7 sob s kuhinjo in drvarnico — v Matičnej hiši na Bregu št. 8 — se oddaje od sv. Jurja naprej. Pismene oglase je do sobote 14. t. m. poslati Matičnej pisarni (v istej hiši), kjer se zvedo natančni pogoji vsak dan od 10.—12. ure dopoldne. (15—3) Št. 103. (17—2)

Razglas.

Pobiranje pasjega davka za leto 1882 se je s 1. januarjem t. l. pričelo in sicer za vsacega psa v okrožji mesta Ljubljane, izimši samo tiste pse, ki so za varstvo samotnih posestev neobhodno potrebni.

Lastniki psov naj si najdalje do 20. februarja t. l. preskrbè marke, za katere plačajo pri mestnej blagajnici takso 4 gld. (štirih goldinarjev).

Z ozirom na § 14 izvrševalnih pravil za pobiranje pasjega davka se vsi lastniki psov opominajo, da v pravem času takso vplačajo, ker od dné 20. februarja t. l. naprej bodo vsi psi, kateri se na ulicah nahajajo in nijmajo za letos veljavne marke, takoj od konjača polovljeni.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 1. januarja 1882.

Župan: Laschan.

Tuji:

12. januarja:
Pri Evropi: pl. Widmann iz Maribora.
Pri Benedik iz Brezovice.
Pri Slonu: Petrič iz Linca.
Pri Jelaču z Dunaja.
Pri Malici: Ullmann iz Mo-nakovega.
Pri Schulte z Dunaja.
Pri Gleisbach iz Gradača.
Pri Primožič iz Novega trga.
Pri Spina, Koder z Dunaja.

Podpisani usoja si p. n. občinstvu uljudno naznaniti, da je

kavarno „Merkur“,
na Mestnem trgu št. 8,

kupil in prevzel z 10. januarjem t. l.

Da zadosti vsemu zahtevanju, bodé se podpisani skrbno prizadeval, po-dajati slavnemu občinstvu le najboljše.

Za prijazno obiskovanje se toplotno priporoča udano podpisani.

(18—2)

Ludovik Listner.

Gastlov kri čistilen čaj,

to jako vplivno zdravilno sredstvo iz dobrih, nedražilnih, odprtje pouzročujočih zelišč, odpravi vsako nabiranje žolča in zlez, oživlja pre-bavljalni aparat.

Gastlove posladkorjene kri čistilne kugljice

(škatljica po 30 in 50 kr.) (624—11)

so najbolj renomirano, najcenejše, pripravnejše sredstvo proti zaprtju, migreni, hemoroidom, krvnemu natoku, revmi in po-dagr., proti boleznim na jetrih in žolči, proti izpahenju. Naj-boljšo blato odpravljajoče sredstvo za žene in otroke.

Pravi so oni preparati, ki nosijo firmo centralne zaloge: Lekarna „pri obelisku“ v Celovei.

Zaloga v Ljubljani: V. Trnkoczy; v Postojni: A. Leban; v Kranji: K. Šavnik; v Logatci: Al. Skala; v Zagorji: A. Mihelič; v Semlinu: J. Straub.

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliči, (335—16)

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrple ude in kite itd., malo časa čé se rabi, pa mine popolnem tr-ganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliči“ s zraven stajočim znamenjem: 1 steklenica 50 kr., pravega prodaje samo

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bo-lezni v želodeci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnje-nje, kisle podiranje, šči-panje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v že-lodci, preobloženje že-lodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezní na vra-nici, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Go-rici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celji: lekar J. Kupferschmid. V Kranj: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik.

➡ Svaritev! Ker se v zadnjem času naš iz-delek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kap-ljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisnene be-sede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske ma-tere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sod-nijsko spravljeno varstveno znamenje in zavo- mora biti zapečaten z našim varstvenim známe-njem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki né-majo teh znakov istinitosti, naj se zavrzéjo kot po-narejeni in prosimo, naj se nam taki slučají takoj na-znajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (487—19)